

Robert van der Wolk: 'Geef nooit op' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2011. ISBN9789048418909 (Diabetes/Slechtziendheid/1) Zie ook: www.freemusketeers.nl en www.robertvanderwolk.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Ervaringsverhaal van Robert van der Wolk een twintiger met diabetes, die ook slecht ziend is. Hij beschrijft hoe zijn pelgrimstocht, de Camoni Francés van 800 km verliep, vanaf St Jean-Pied-de-Port naar Santiago de Compostella in Spanje. Met ook nog een kleine toegift waarbij hij doorloopt van Santiago de Compostella naar Finistère, zo'n 100 kilometer extra. Tussen de regels door lees je hoe hij zijn diabetes in de hand houdt, ook gedurende de reis. Een echt reisverslag, dat laat zien hoe hij, ondanks zijn beperkingen, dromen wil realiseren en ze ook vaak in vervulling ziet gaan.

Over de schrijver: Robert van der Wolk (1981) woont in Haarlem. Hij deed een HBO, voltooide zijn studies Human Resources Management en International Trainer. Hij wil zijn ervaringen en opleiding inzetten om jongeren en Young professionals te inspireren het maximale uit het leven te halen. Daarvoor richtte hij Choicepoint op.

Korte beschrijving: Zijn omgeving vertelde Robert van der Wolk dat het onmogelijk voor hem zou zijn en niet haalbaar om de pelgrimstocht naar Santiago de Compostella lopen. Alleen, als diabetes patiënt die waarschijnlijk binnen een half jaar aan de dialyse apparatuur moest, afhankelijk van medicijnen, bijna blind en met beperkte voorbereiding.

Toch ging Robert van der Wolk op pad, om deze ultieme uitdaging te volbrengen. Aanvankelijk waren er plannen om samen met Petra te lopen, zijn vriendin en kankerpatiënte. Maar zij haakte af en gaat op zoek naar nieuwe behandelingen voor haar kanker. Hij startte samen met een nichtje die Petra's plaats inneemt, maar al snel in eigen tempo doorgaat. Robert beschrijft hoe hij dan aanhaakt bij andere groepen, pelgrims die gelijktijdig dezelfde toch lopen. Hij beschrijft de ontberingen, de speciale sferen die hij en de andere lopers regelmatig ervaren. Hoe hij extra afziet door zijn aandoeningen, bijvoorbeeld omdat hij vaak medicatie mee moet zeulen. Hij vertelt over waar hij zichzelf tegenkomt, en hoe hij ondanks zijn slechtziendheid en diabetes, stempel na stempel, zijn doel bereikt en 800 zware kilometers richting Santiago de Compostello aflegt. Terug thuis moet hij na niet al te lange tijd aan de dialyse. Maar de buit is binnen.

Wat viel op: Alle zaken die naast het gewone geregeld op orde moesten zijn om te zorgen dat Robert de spullen die hij nodig had om onderweg zijn Diabetes te verzorgen, daarover lees je tussen de regels door. Maar dat zal niet meevallen. Bovendien moest hij die extra spullen ook allemaal meesjouwten. Het doet me denken aan de voorbeelden uit de praktijk van de diabetespatiënten zorg die Anne Marie Mol aanhaalt in haar boek *'De logica van het zorgen.'* Actieve patiënten en de grenzen van het kiezen. Patiënten moeten als ze een activiteit ondernemen vaak meer doen dan anderen, meer nog letten op diëten, momenten van spuiten, goed schoeisel etc. In het boek lees je dat ook Robert daar mee bezig moet zijn, naast ook de problemen die slechtziendheid opleveren. Daarnaast valt de speciale sfeer op en de band die de diverse pelgrims onder elkaar en met elkaar krijgen. Dat lijkt bijvoorbeeld op een sfeer die ook ontstaat als kankerpatiënten en hun omgeving of sympathisanten meedoen aan Alpe d'HuZes. Dat Robert een dialyse patiënt zal gaan worden en dat vrij snel na deze voettocht gaat

gebeuren. Mooi is dan, dat het hem gelukt is de pelgrimstocht te voltooien.

Citaten: Pag. 58: 'Ik merk dat de twee voorgaande dagen een flinke aanslag op mijn lijf hebben gedaan en moet dan ook noodgedwongen een (nog) lager tempo aanhouden dan ik al gewend ben.

Pag. 66: 'Na twee keer heen en weer gelopen te hebben zonder mijn hotel te vinden, stap ik op het eerste de beste koppel af dat ik tegemoet zie komen. (...) Aangesproken door een Franse madame kijk ik op van mijn normale houding; voorovergebogen en zwaar hijgend van de last die ik op mijn rug draag. Ze vraagt of het nog gaat en biedt vervolgens aan om een deel van mijn bagage tot de volgende stop mee te nemen in haar camper. (...) Ik twijfel geen seconde en begin met het uitladen van mijn overbodige spullen: een slaapzak, een laptop, toilettas, speltpasta, 100.000 pakjes dextrosetabletten en nog wat klein spul.'

Pag. 134: 'De trigger die bij mij afgaat heeft betrekking op mijn slechthouding en het gedrag daarin van zowel mijzelf als van mijn omgeving. Veel mensen in mijn omgeving zien mij als een jongen die zich raar gedraagt, want het is niet aan me te zien dat ik een erg laag gerichtvermogen heb. (...) Zij zien enkel het gedrag en weten niet wat er achter dat gedrag schuilgaat. Laat staan dat ze weten hoe het proces van acceptatie en presentatie in elkaar steekt.'

Pag. 199: 'Ik denk dat het komt door het magere ontbijt, want ik voel me niet fit om 26 kilometer te lopen. De 15 naar Arzua lijken me voldoende, en wederom ben ik de laatste die rond het middaguur komt aankakken bij een lokaal boscafeetje. Vermoeid, energieloos en met bijna een hypo - een te lage bloedsuikerspiegel - ergens halverwege een heuvel plof ik op één van de rode Coca Colastoelen.'

Pag. 211: 'De tranen staan in mijn ogen en ik kan me niet langer bedwingen om simpelweg stil te blijven staan. Huilend en snikkend wend ik me tot Guido en zeg zachtjes 'We did it' (...) Het is Guido die zijn hand uitstrekt en wanneer ik hem de mijne geef, omarmen we elkaar als bloedbroeders. Een tweede golf van ontlading; zoveel emoties. (...) Dat maakt de band alleen nog maar specialer en hechter.'

Extra: Zie: <http://www.robertvanderwolk.nl/geef-nooit-op/download-gratis/>